

РЕШЕНИЕ

№ 6504

гр. София, 01.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав,
в публично заседание на 28.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **5252** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на М. Н. К., чрез адв. М. Д. - САК срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-000391/24.01.2023г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която на основание чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка- „прекратяване на регистрацията на ППС“ за срок от шест месеца.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на ЗПАМ. Твърди се, че е нарушено правото на защита на жалбоподателката, тъй като не е посочена, за коя хипотеза от предвидените в чл. 171, т.2а, б.А от ЗДвП, се налага ПАМ. Излагат се съображения, че липсват доказателства за издаване на НП. Сочи се, че издаденото от Сирийската арабска Република СУМПС е валидно на територията на РБ, съгласно Женевската конвенция за движение по пътищата от 1949г. Иска се отмяна на ЗППАМ. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., който поддържа жалбата с релевираните доводи в нея.

Ответникът по жалбата, редовно и своевременно призован за съдебно заседание, не изпраща представител по делото и не взема становище по основателността на

оспорването.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административноправния спор:

Видно от обстоятелствата, описани в Акта за установяване на административно нарушение /АУАН/, на 15.01.2023 г. в 00:15 часа, в [населено място], [улица], с посока на движение от [улица] към [улица] М. А. Амер е управлявал л.а. „М.“ Ц220 с рег. [рег.номер на МПС], собственост на М. Н. К.. При проверката М. А. Амер, с ЛНЧ [ЕГН] е представил карта на чужденец с хуманитарен статут, издадена на 25.10.2021г., с номер на документа 85201112 и СУМПС, издадено от Република С., № 52647, издадено на 20.05.2019г. за категория Б, със срок на валидност до 19.05.2027г.

На М. Амер е съставен АУАН Серия GA № 809522/ 15.01.2023 г. за това, че е извършил нарушение на чл. 150 от ЗДвП- управлява МПС без да е правоспособен водач по смисъла на чл.62, ал.2 от ЗДвП. С АУАН са изети свидетелството за регистрация на МПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели на автомобила.

С оспорената в настоящото съдебно производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-000391/24.01.2023г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, на жалбоподателя М. Н. К. е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС“ за срок от шест месеца. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелството, че на 15.01.2023г. л.а., собственост на жалбоподателката, е управлявано от лице – неправопособен водач; водачът не е притежавал СУМПС, валидно за територията на Република България- управлява със СУМПС, издадено от Република С., което не е издадено от държава членка на ЕС, ЕИП или К..Швейцария след изтичане на една година от издаване на документ за пребиваване, водачът е постоянно пребиваващ- с хуманитарен статут в България.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в административната преписка по издаване на обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № № № 23-4332-000391/24.01.2023г., в т.ч АУАН Серия GA № 809522 на 15.01.2023 г. срещу М. А. Амер, копие от паспорт на М. А. Амер, удостоверяващ влизане в страната на 21.12.22г., преведено и легализирано СУМПС № 52647, изд. на 20.05.2019г. от Сирийска арабска република, Наказателно постановление № 23-4332-001983 от 14.02.2023г., Заповед № 8121з-1524/09.12.2016г. на министър МВР, Заповед № 513з-1618/26.02.2018г. на директора на СДВР.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства и като извърши цялостна проверка по законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал.1 във връзка с чл.146 от АПК, намира за установено следното:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес – адресат на приложената с обжалваната заповед принудителна административна мярка, в законово установения преклузивен срок и против административен акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б. „а“, т.6 и 7 от ЗДвП, се

прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени и приети като доказателства Заповед № 81213-1524/09.12.2016г. на министъра на МВР и Заповед №513з-1618/26.02.2018г. на директора на СДВР, с втората от които на основание чл.43, ал.4 от ЗМВР и чл.172, ал.1 от ЗДвП, са оправомощени длъжностни лица при съответни звена от СДВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП /вкл. по чл.171, т.2а от ЗДвП/; сред посочените длъжностни лица са и полицейските органи по чл.142, ал.1,т.1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Следователно обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП е издадена от материално и териториално компетентен административен орган –полицейски инспектор при отдел „ПП“ СДВР, в рамките на предоставените му правомощия.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че в обжалваната заповед не е посочена нормата, въз основа на която е наложена ПАМ. В заповедта е посочено правното основание за издаване на акта - чл. 171, т. 2а, б. ”а” от ЗДвП. Като фактически основания, мотивирали органа да постанови заповедта, е посочена фактическата обстановка във връзка с констатираното нарушение – управление на МПС, собственост на жалбоподателя, от водач, който е неправооспособен- не притежава СУМПС. Предвид наличието на посочени фактически и правни основания за издаването на заповедта, от които става ясно от кои юридически факти органът черпи упражненото от него публично субективно право и предвид писмената форма на акта, съдържащ необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, настоящият състав на съда приема, че е спазена установената форма за издаване на административния акт.

Принудителната административна мярка “прекратяване на регистрацията на ППС на собственик” за срок от 6 месеца до една година по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП се прилага в няколко хипотези, сред които е и хипотезата на управлявано МПС от неправооспособно лице, непритежаващо свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство – за срок от 6 месеца до една година. Мярката, наложена в тази хипотеза на чл. 171, т. 2а от ЗДвП е превантивна и преустановителна – да не се допусне създаването на опасност за движението по пътищата при управление на процесното МПС. Разпоредбата не изисква ангажирането на административнонаказателната отговорност на собственика на автомобила- да е допуснал същото да бъде управлявано от лице, по отношение на което не е установено, че е правоспособно и притежава валидно СУМПС. ПАМ се налага когато са налице обстоятелствата по чл.171 т.2а б.“а“, сред които е и настоящото констатирано по управлението на автомобила от неправооспособен водач. Достатъчно е за прилагане на ПАМ да бъде установено, че автомобилът на собственика е управляван от лице, за което е налице някое от посочените обстоятелства, а в случая това безспорно е установено.

Съгласно разпоредбата на чл. 161 от ЗДвП свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: т.1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между

страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него; 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария.

В разпоредбата на чл.161 от ЗДвП са посочени случаите, в които Свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, като сред тях е посоченият в т.1 случай, когато държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение №6 към конвенцията. Сирийска арабска република е страна по Женевската конвенция за движение по пътищата от 1949 г. и издадено от тази държава свидетелство за управление на МПС е валидно на територията на Р.България.

В случая обаче административният орган е съобразил и обстоятелството, че по силата на чл.162, ал.2 от ЗДвП (редакция ДВ бр.101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г.) чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава – членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване. В настоящия случай жалбоподателят не е отговарял на това условие, тъй като към 15.01.2023г. е изтекла повече от една година от датата на издаване на картата му за хуманитарен статут –25.10.2021г., при което същият не е имал правото да управлява МПС на територията на страната с националното си свидетелство за правоуправление. По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски, макар и своевременно заявена е неоснователна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 10 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. К., ЕГН [ЕГН], чрез адв. М. Д. - САК срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-000391/24.01.2023г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която на основание чл.171, т.2а, б.А от ЗДвП, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС“ за срок от шест месеца.

Решението не подлежи на обжалване.

